

[Jørgen Tved]

foreslået af Fælles Kurs. Hvad er det, der er upræcist i denne dagsorden, hr. Kaj Poulsen? Hvad er det, der ikke passer i denne dagsorden? Hvad er det, der er holdningsløst, for nu at bruge den betegnelse, som hr. Kaj Poulsen brugte om vores dagsorden? Jeg synes, det kunne være meget rart, om hr. Kaj Poulsen gav en redegørelse for, hvor det er, dagsordenen er upræcis.

Men så skal jeg gerne medgive hr. Kaj Poulsen, at jeg og Fælles Kurs er i og for sig flintrende ligeglade med, hvad der står i den dagsorden, der vælter den borgerlige regering. Vi er ligeglade med, hvem der foreslår den. Skulle Fremskridtspartiet f.eks. nu komme så meget til fornuft – hvad der nok ikke er nogen chancer for – at de foreslår en dagsorden, som også med vores stemmers hjælp skulle betyde, at den borgerlige regering faldt, er vi med på holdet. Ingen skal være i tvivl om, at det mål, vi har sat os, det slås vi for, det viger vi ikke fra.

Dérfor var den første del i de bemærkninger, som også den socialdemokratiske ordfører kom med om Verdensbanken, der har banket på statsministerens dør om gælden til udlandet osv., var rigtige ting. Det var argumenter, som også vi kunne have brugt.

Hvorfor foreslår vi nu en dagsorden? Hvorfor er vi så hidsige efter at få denne regering væk? Naturligvis fordi det er en regering for de få, der regerer på de manges bekostning. Så enkelt er det. Når arbejdsløsheden stiger, hvem er det så, der skal betale byrderne for den borgerlige regerings måde at handle på? Når arbejdspladser bliver solgt, virksomheder bliver købt op af fremmede koncerner, hvem er det så, der betaler gildet? Er det ikke arbejderklassen? Er det ikke os? Jo, naturligvis er det det. Hvem er det, der skal betale gildet, når regeringens sundhedsminister siger, vi skal vælge mellem forskellige behandlingsformer, fordi der ikke er råd til, at de fattige og de ældre også kan få en ordentlig behandling? Hvem er det, der betaler? Ja, det er de fattigste, det er arbejderklassen, der skal lægge ryg til.

Jeg forstår, at Socialdemokraterne har vanskeligheder. LO har jo svinget pisen, og den har givet nogle stryg ned ad rygstykkerne, som gør, at de ikke tør operere i dette Folketing. De har fået besked på helt kort og kontant: Rør ikke den regering, før den pensionsreform, før den nye svindel over for arbejderklassen er på

plads! Det er herefter, de optræder. Der skal laves et nyt attentat mod lønmodtagerne, som skal betale, for at erhvervslivet kan få stillet risikovillig kapital til rådighed. Det skal vi være med til. Socialdemokratiet skal sikre dets gang igennem Folketinget. Regeringen kan klappe i deres små buttede hænder og sige: Vi fik dem igen lige nøjagtig dér, hvor vi vil have dem.

Jeg tror, at man også i Socialdemokratiet efterhånden er ved at se skriften på væggen. Når man går ud i forsamlinger, ikke mindst blandt pensionister og lidt ældre arbejdere, der ved, hvordan tingene efterhånden har udviklet sig, og fremholder den politik, som Socialdemokratiet gør sig til talsmand for, kan de mærke, at grundlaget skrider. De kan naturligvis få de samme informationer, som vi får, for folk siger, at nu er det nødvendigt, at der regeres på vore betingelser og ud fra vore interesser. Hvis Socialdemokraterne vil fortsætte denne dalren med ét standpunkt den ene dag og et andet den anden dag, vil det gå, som det er gået for partiet indtil nu. Tilbagegangen vil tage til i styrke, og det kunne vi andre måske så være tilfredse med, for det er jo os, der får stemmerne.

Vi vil som sagt ikke frede regeringen på nogen måde, så derfor kunne vi måske med dagsordenen have ønsket, at SF's først kom til afstemning i morgen, for når Det Radikale Venstre siger, at de i dag ikke vil stemme for en mistillidsdagsorden til den siddende regering, ved vi, at de skifter standpunkt så tit, så hvis der var kommet en lignende mistillidsdagsorden i morgen, havde de måske stemt for den. Men vi kan ikke selv nå at foreslå den i morgen, men vi prøver igen og håber, at vi rammer en af de rigtig gode dage.

Vi er glade for, at SF også efterhånden har kunnet mærke, at nu er det ikke nok med de store ord. Nu skal der handling til. Men det studiekredsarbejde, som de har haft med Socialdemokratiet, har åbenbart har været en så tung klods om benene på dem, at de har været lammet, at de bogstavelig talt ikke har turdet pippe, uden at de har spurgt storebror, om de måtte sige dette eller hint. Nu har de taget mod til sig, og de har talt bjerget lidt imod ved at foreslå en selvstændig dagsorden. Lad os nu få den ned på bordet. Hvis vi kommer så vidt, at man i dette Folketing i stedet for fire stemmer mod regeringen kan konstatere, at også SF melder sig som dem, der vil handle for at vælte den bor-